

Wyrok z dnia 3 marca 2010 r.

III SK 38/09

Zaprzestanie stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polega na zastosowaniu się przez przedsiębiorcę do dyspozycji przepisów, na naruszeniu których oparto zarzut bezprawności zachowania zakwalifikowanego jako taka praktyka. W przypadku praktyk polegających na posługiwaniu się w obrocie wzorcami umownymi zawierającymi niedozwolone postanowienia umowne, bądź postanowienia sprzeczne z przepisami prawa chroniącymi konsumentów, o zaniechaniu praktyki można mówić jedynie wówczas, gdy uznane za bezprawne postanowienia wzorca przestaną wiązać konsumentów.

Przewodniczący SSN Andrzej Wróbel (sprawozdawca), Sędziowie SN:
Bogusław Cudowski, Zbigniew Hajn.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 3 marca 2010 r. sprawy z powództwa RWE Polska SA w W. przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów o naruszenie zbiorowych interesów konsumentów, na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 maja 2009 r. [...]

o d d a l i ł skargę kasacyjną.

U z a s a d n i e

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Prezes Urzędu) decyzją z dnia 12 czerwca 2007 r. [...] uznał na podstawie art. 23c ust. 1 w związku z art. 23a z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080, dalej jako ustawa) za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów zachowanie RWE S. SA (obecnie RWE P. SA, dalej jako powódka) polegające na posługiwaniu się w ogólnych warunkach sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług przesyłowych (dalej jako ogólne warunki) postano-

wieniem umownym o treści „dostawca może zainstalować przedpłatowy układ pomiarowo-rozliczeniowy, jeżeli klient co najmniej dwukrotnie w ciągu kolejnych 12 miesięcy nie uregulował w terminie należności związanych z dostarczaniem energii”, co narusza art. 6a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. Nr 54, poz. 348 ze zm.); używanie w ogólnych warunkach niezgodnych z zasadami współżycia społecznego i dobrymi obyczajami przesłanek wstrzymania przez przedsiębiorstwo energetyczne dostaw energii elektrycznej w przypadku „dwukrotnego w ciągu 14 dni kalendarzowych udokumentowanego uniemożliwienia upoważnionym przedstawicielom dostawcy dostępu do należących do niego sieci i urządzeń, w tym również dostępu do układu pomiarowego znajdującego się w obiekcie klienta, w celu przeprowadzenia prac eksploatacyjnych lub dokonania odczytu”, czego nie przewidują art. 6 ust. 3 i 3a oraz art. 6a ust. 2 ustawy Prawo energetyczne oraz posługiwanie się niezgodnym z art. 5 ust. 2 ustawy Prawo energetyczne postanowieniem o treści „O zmianach Ogólnych Warunków Umów Dostawca będzie informował Klienta w formie pisemnego zawiadomienia przy najbliższej fakturze” i nakazał zaniechanie stosowania przedmiotowej praktyki.

Powódka zaskarżyła decyzję Prezesa Urzędu odwołaniem, zarzucając naruszenie art. 6 ust. 3 i 3a i art. 6a ust. 3 Prawa energetycznego przez błędną ich wykładnię polegającą na przyjęciu, że jedynie w trzech przypadkach ustawodawca przewiduje możliwość legalnego wstrzymania dostaw energii elektrycznej; naruszenie art. 6 ust. 3 i 3a i art. 6a ust. 3 Prawa energetycznego w związku z art. 23a ustawy poprzez błędną ich wykładnię i stwierdzenie, że postanowienie wymienione w punkcie II decyzji stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów; naruszenie prawa procesowego poprzez stwierdzenie, że postanowienia wzorca, których dotyczy punkt I i III decyzji stanowią praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i zakazanie ich stosowania. Powódka wniosła o zmianę decyzji poprzez stwierdzenie, że postanowienia wzorca wskazane w punktach I i III decyzji nie stanowią praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów oraz że powódka zaprzestała stosowania praktyki z dniem 14 września 2006 r. (data zmiany wskazanych postanowień); stwierdzenie, że postanowienie wzorca wymienione w punkcie II decyzji nie narusza zbiorowych interesów konsumentów, ponieważ nie jest bezprawne.

Sąd Okręgowy w Warszawie-Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyrokiem z dnia 17 czerwca 2008 r. [...] oddalił odwołanie powódki. Sąd Okręgowy ustalił,

że powódka w prowadzonej działalności gospodarczej w obrocie z konsumentami wykorzystuje wzorzec umowy o nazwie „Umowa sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług przesyłowych”. Integralną częścią tego wzorca jest wzorzec „Ogólne warunki sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług przesyłowych S. SA”. W stosowanych do dnia 14 września 2006 r. „Ogólnych warunkach” znajdowały się postanowienia o treści: „dostawca może zainstalować przedpłatowy układ pomiarowo-rozliczeniowy, jeżeli klient co najmniej dwukrotnie w ciągu kolejnych 12 miesięcy nie uregulował w terminie należności związanych z dostarczaniem energii” (pkt VIII.1.a), „dostawca ma prawo do wstrzymania dostarczania energii w następujących przypadkach: dwukrotnego w ciągu 14 dni kalendarzowych udokumentowanego uniemożliwienia upoważnionym przedstawicielom dostawcy dostępu do należących do niego sieci i urządzeń, w tym również dostępu do układu pomiarowego znajdującego się w obiekcie klienta, w celu przeprowadzenia prac eksploatacyjnych lub dokonania odczytu” (pkt IX.1.d); „O zmianach ogólnych warunków umów dostawca będzie informował klienta w formie pisemnego zawiadomienia przy najbliższej fakturze” (pkt XII.2). Przed wszczęciem przez Prezesa Urzędu postępowania dotyczącego podejrzenia stosowania przez powódkę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, w „Ogólnych warunkach” wprowadzono następujące zmiany: 1) dotychczasową treść pkt.VII.1.a) zastąpiono postanowieniem o treści „co najmniej dwukrotnie w ciągu kolejnych 12 miesięcy zwlekał z zapłatą należności związanych z dostarczaniem energii przez okres co najmniej 1 miesiąca”; 2) punkt XII.2 zastąpiono postanowieniem o treści „o zmianach ogólnych warunków dostawca będzie informował klienta zgodnie z przepisami ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. prawo energetyczne”. Nowy wzorzec „Ogólnych warunków” ukazał się na stronie internetowej powódki w dniu 14 września 2006 r. i z tym dniem powódka rozpoczęła stosowanie go, jednakże jedynie do umów zawieranych z nowymi klientami. W stosunku do starych umów powódka do dnia wniesienia odwołania nie dokonała odpowiednich zmian „Ogólnych warunków”.

Sąd Okręgowy przyjął, że postanowienie punktu VIII. 1.a Ogólnych warunków jest sprzeczne z art. 6a ustawy Prawo energetyczne stanowiącym, że przedsiębiorstwo energetyczne może zainstalować przedpłatowy układ pomiarowo-rozliczeniowy, gdy odbiorca co najmniej dwukrotnie w ciągu ostatnich 12 miesięcy zwlekał z zapłatą za pobraną energię elektryczną albo świadczone usługi przez okres co najmniej jednego miesiąca, ponieważ powódka nie określiła, że zwłoka z zapłatą musi trwać co

najmniej jeden miesiąc. Z kolei postanowienie punktu XII.2 Ogólnych warunków Sąd Okręgowy uznał za sprzeczne z art. 5 ust. 5 ustawy Prawo energetyczne, zgodnie z którym projekty zmian w zawartych umowach, z wyjątkiem zmian wynikających z zatwierdzonych taryf, powinny być niezwłocznie przesłane odbiorcy wraz z pisemną informacją o prawie do wypowiedzenia umowy. Według Sądu Okręgowego to postanowienie godzi w interesy strony umowy pozbawiając ją informacji o treści wiążącej ją z powodem umowy oraz prawa do wypowiedzenia jej, zaś dostarczenie Ogólnych warunków dopiero z fakturą nie będzie realizacją obowiązku wynikającego z art. 5 ust. 5 ustawy Prawo energetyczne. Ustosunkowując się do twierdzeń powódki, że zaniechała praktyki, ponieważ zaprzestała ich stosowania do nowo zawieranych umów, Sąd Okręgowy przyjął, że do wykazania zaniechania konieczne było zastąpienie w umowach zawartych przed 14 września 2006 r. Ogólnych warunków zawierających zakwestionowane przez Prezesa Urzędu postanowienia, nowym wzorcem. Nie ma znaczenia fakt, że powódka zmienione postanowienia zamieściła na swojej stronie internetowej, ponieważ ma to jedynie znaczenie informacyjne. Między powódką a konsumentami, którzy zawarli umowy przed 14 września 2006 r., nadal obowiązują zakwestionowane postanowienia. Nie ma również w ocenie Sądu Okręgowego znaczenia, czy powódka skorzystała z uprawnień wynikających z tych postanowień.

W ocenie Sądu Okręgowego zapis punktu IX.I.d OWU jest również niezgodny z ustawą Prawo energetyczne, która przewiduje w art. 6 ust. 3 pkt 1, 6 ust. 3 pkt 2, 6 ust. 3a i art. 6a ust. 3 przypadki, w jakich przedsiębiorstwo może wstrzymać dostawę energii elektrycznej. W ocenie Sądu rozszerzanie we wzorcu umownym katalogu przypadków usprawiedliwiających wstrzymanie dostawy energii elektrycznej nosi znamiona bezprawności, rażąco narusza interesy konsumentów, zwłaszcza że postanowienie to rozszerza odpowiedzialność odbiorcy za niemożność dostępu do należących do powódki sieci i urządzeń w zasadzie bez względu na jej przyczyny i stopień przyczynienia się do nich przez odbiorcę. Zdaniem Sądu zakwestionowane postanowienia uprawnia powódkę do przerwania dostarczania energii nie tylko w sytuacji uniemożliwienia powódce dostępu do sieci wyłącznie z winy odbiorcy i na skutek jego świadomego działania nakierowanego na osiągnięcie tego celu, ale również w przypadku braku woli, a nawet świadomości po stronie odbiorcy. W ocenie Sądu Okręgowego bezpośrednią konsekwencją niemożności dostępu do należących do powódki sieci i urządzeń w myśl przepisów ustawy Prawo energetyczne, jak również

rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z 20 grudnia 2004 r. w sprawie szczególnych warunków przyłączania podmiotów do sieci elektroenergetycznych, ruchu i eksploatacji tych sieci, nie może być wstrzymanie dostarczania odbiorcom energii.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiodła powódka, która zaskarżyła wyrok w całości. Sądowi Okręgowemu zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 6 ust. 3 i 3a i art. 6a ust. 3 ustawy Prawo energetyczne, poprzez błędną wykładnię prowadzącą do wniosku, że ustawa zezwala tylko w trzech wypadkach na uprawnione wstrzymanie dostaw energii elektrycznej, art. 6 ust. 2, 3 i ust. 3a i art. 6a ust. 3 Prawa energetycznego w związku z art. 555 i 65 k.c. oraz art. 385 § 2 k.c., art. 385² 2 k.c., art. 353¹ 1 k.c., art. 354 k.c. w związku z art. 23a ustawy, poprzez stwierdzenie, że postanowienie umowny określone w pkt II decyzji stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, naruszenie prawa procesowego - art. 23e ust. 2 ustawy, poprzez nieuznanie, że powódka zaniechała stosowania kwestionowanych przez Prezesa Urzędu postanowień wymienionych w punkcie I i III decyzji, art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 232, 217 § 1 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. i art. 75 i 7 k.p.a., poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów oraz zaniechanie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału polegające na uznaniu dowodów przedstawionych przez powódkę za niewystarczające do udowodnienia okoliczności zaniechania stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 7 maja 2009 r. [...] oddalił apelację powódki. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy słusznie przyjął, że przepisy Prawa energetycznego zawierają zamknięty katalog sytuacji uzasadniających wstrzymanie przez przedsiębiorstwo energetyczne dostaw energii. Dlatego przedsiębiorstwo nie może jednostronnie, we wzorcu ogólnych warunków umowy, rozszerzać tego katalogu. Działanie takie jest działaniem bezprawnym, co w świetle art. 23a ustawy stanowi jedną z przesłanek praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów. Sąd Apelacyjny odwołał się również do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2007 r., III SK 11/07 (OSNP 2008 nr 17-18, poz. 274), w którym stwierdzono, że przepis art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego jest przepisem bezwzględnie obowiązującym i wyłącza możliwość wstrzymania dostaw energii na innych zasadach niż w nim określone. Zdaniem Sądu Apelacyjnego ustawa Prawo energetyczne w art. 6 ust. 2 przyznając przedstawicielom przedsiębiorstwa energetycznego, po okazaniu legitymacji i pisemnego upoważnienia wydanego przez właściwy organ tego przed-

siębiorstwa, prawo wstępu na teren nieruchomości lub do pomieszczeń, gdzie znajdują się urządzenia przesyłowe, nakłada jednocześnie na odbiorcę obowiązek umożliwienia tym przedstawicielom dostępu wraz z niezbędnym sprzętem, do należących do niego elementów sieci i urządzeń znajdujących się na terenie lub w obiekcie odbiorcy, w celu przeprowadzenia prac eksploatacyjnych lub usunięcia awarii sieci, lub do układu pomiarowo-rozliczeniowego, nie przewiduje jednak konsekwencji uchybienia temu obowiązkowi w postaci wstrzymania dostaw energii elektrycznej. Rozszerzanie zatem ustawowego katalogu przyczyn uzasadniających wstrzymanie dostaw energii elektrycznej postanowieniami ogólnych warunków umów jest niedopuszczalne. Według Sądu Apelacyjnego słusznie przyjął Sąd Okręgowy, że punkt IX.I.d Ogólnych warunków rażąco narusza interesy konsumentów i jest sprzeczny z dobrymi obyczajami, ponieważ rozszerza odpowiedzialność odbiorcy za niemożność dostępu do należących do powódki sieci i urządzeń bez względu na jej przyczyny i stopień przyczynienia się przez odbiorcę. Postanowienie to uprawnia powódkę do przerwania dostaw energii nie tylko w sytuacji, gdy uniemożliwienie dostępu spowodowane jest świadomym działaniem odbiorcy nakierowanym na taki właśnie skutek, ale również w przypadku braku woli, a nawet świadomości po stronie odbiorcy. Usprawiedliwienia dla takiej treści wzorca nie stanowi specyfika działalności powódki, jej interes gospodarczy, ani obowiązki nakładane na powódkę utrzymania instalacji w należyтым stanie technicznym, natychmiastowej likwidacji awarii lub zagrożeń dla bezpieczeństwa pracy sieci, utrzymywania ciągłej zdolności i niezawodności sieci. Odnosząc się do kwestii zaniechania stosowania praktyk, których dotyczy decyzja, Sąd Apelacyjny zaaprobował stanowisko Sądu Okręgowego w tym zakresie, przyjmując, że zaniechania praktyk, których dotyczy niniejsze postępowanie, wymaga zastąpienia w umowach zawartych przed dniem 14 września 2006 r. dotychczasowego wzorca Ogólnych warunków. Opublikowanie nowego wzorca ogólnych warunków umów na stronie internetowej może mieć jedynie znaczenie informacyjne, lecz w żadnym razie nie stanowi o zaniechaniu stosowania kwestionowanej praktyki. Za niezasadny Sąd Apelacyjny uznał zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego. Powódka nie wskazała żadnych uchybień, jakich dopuścił się Sąd Okręgowy przy ocenie materiału dowodowego.

Wyrok Sądu Apelacyjnego powódka zaskarżyła skargą kasacyjną w całości, zarzucając naruszenie art. 6 ust. 3 i 3a i art. 6a ust. 3 ustawy Prawo energetyczne, poprzez błędną wykładnię prowadzącą do wniosku, że Prawo energetyczne pozwala

przedsiębiorstwu energetycznemu tylko w trzech wypadkach na wstrzymanie dostarczenia energii elektrycznej do odbiorcy oraz naruszenie art. 23a ustawy w związku z art. 6 ust. 2, 3 i ust. 3a i art. 6a ust. 3 ustawy Prawo energetyczne w związku z art. 555 i 65 k.c. oraz art. 385 § 2 k.c., art. 385² k.c., art. 353¹ k.c., art. 354 § 1 i 2 k.c., art. 555 k.c. i art. 492 k.c., poprzez przyjęcie, iż rozszerzenie ustawowego katalogu przyczyn uzasadniających wstrzymanie dostarczania energii elektrycznej postanowieniami ogólnych warunków umów jest niedopuszczalne i w konsekwencji stwierdzenie, że postanowienie umowy określone w pkt II decyzji Prezesa Urzędu stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów. W zakresie dotyczącym naruszeń prawa procesowego powódka wskazała na naruszenie art. 23e ust. 1 i 2 ustawy w związku z art. 227, 229, 233 § 1 oraz 391 § 1 k.p.c., poprzez uznanie, że dla przyjęcia, iż powód zaniechał stosowania zarzucanej mu praktyki koniecznej jest nie tylko zaniechanie stosowania kwestionowanych postanowień wzorca umownego na przyszłość, ale i usunięcia tych postanowień ze wszystkich umów zawartych przez powoda z odbiorcami energii elektrycznej w przeszłości.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna powódki nie ma uzasadnionych podstaw. Sformułowane w skardze kasacyjnej zarzuty składające się na podstawę dotyczącą naruszenia przepisów prawa materialnego przez Sąd drugiej instancji sprowadzają się do jednej kwestii - czy jest bezprawne przyznanie sobie przez przedsiębiorstwo energetyczne w Ogólnych warunkach umów prawa do wstrzymania dostarczania energii elektrycznej odbiorcy, który dwukrotnie w ciągu 14 dni kalendarzowych uniemożliwił upoważnionym przedstawicielom przedsiębiorstwa dostęp do należących do niego sieci i urządzeń, w tym dostęp do układu pomiarowego znajdującego się w obiekcie klienta, w celu przeprowadzenia prac eksploatacyjnych lub dokonania odczytu. Rozpatrując ten zarzut w pierwszej kolejności należy przypomnieć, że przepis art. 6 ustawy Prawo energetyczne nowelizowany był - w zakresie dotyczącym uprawnień przedsiębiorstwa energetycznego do wstrzymania dostaw energii - w celu ochrony interesów odbiorców oraz w związku z zastrzeżeniami Rzecznika Praw Obywatelskich w przedmiocie uregulowania zasad wstrzymywania dostaw energii wyłącznie w aktach wykonawczych (uzasadnienie rządowego projektu ustawy z dnia 24 lipca 2002 r. o zmianie ustawy Prawo energetyczne, projekt z dnia 2 kwietnia 2002 r., s. 28-29).

Energia elektryczna jest dzisiaj podstawowym dobrem cywilizacyjnym, bez którego współczesny człowiek nie może prawidłowo funkcjonować w społeczeństwie, stąd uzasadniona jest szczególna ochrona interesów odbiorców (tak również wyrok Sądu Najwyższego z 2 kwietnia 2009 r., III SK 36/08, niepublikowany). Dlatego też Sąd Najwyższy podtrzymuje pogląd wyrażony w wyroku z dnia 5 czerwca 2007 r., III SK 11/07 (OSNP 2008 nr 17-18, poz. 274). Sąd Najwyższy uznaje jednak racje powódki, że skoro przepisy Prawa energetycznego upoważniają przedsiębiorstwo energetyczne do prowadzenia kontroli układów pomiarowych, dotrzymania zawartych umów i prawidłowości rozliczeń oraz nakładają obowiązek dbania o bezpieczeństwo instalacji celem eliminacji zagrożeń dla zdrowia lub życia użytkowników, bądź zagrożeń dla środowiska naturalnego, przedsiębiorstwo energetyczne powinno dysponować odpowiednim instrumentem pozwalającym na realizację tych praw i obowiązków. Skoro ustawodawca przyznał przedsiębiorstwu energetycznemu uprawnienie do wstrzymania dostaw energii w przypadkach stwierdzenia określonych w art. 6 ustawy Prawo energetyczne naruszeń umowy sprzedaży energii, bądź zagrożeń, przedsiębiorstwo energetyczne może w zawieranych umowach lub stosowanych wzorcach, zawrzeć postanowienie upoważniające je do wstrzymania dostaw energii. Jednakże takie działanie można uznać za dozwolone wyłącznie w zakresie, w jakim podejmowane jest wobec przypadków celowego, świadomego uniemożliwiania przeprowadzenia stosownych kontroli przez odbiorcę energii. Tymczasem przedmiotowe postanowienie z Ogólnych warunków powódki jest nieostre i - jak trafnie wskazał Sąd Apelacyjny - obejmuje wszelkie przypadki, gdy przeprowadzenie kontroli przez pracowników przedsiębiorstwa energetycznego okazało się niemożliwe. Nie rozróżnia zaś między przypadkami celowego, świadomego, zawinionego działania odbiorcy, a sytuacjami, w których niemożność przeprowadzenia kontroli nie wynika w żaden sposób z zachowań odbiorcy godzących wprost w uprawnienia kontrolne przedsiębiorstwa energetycznego i wykonywanie ciężących na nim obowiązków w zakresie bezpieczeństwa świadczonych usług. Z tych względów zarzut naruszenia art. 6 ust. 3 i 3a i art. 6a ust. 3 ustawy Prawo energetyczne w związku z art. 23a ustawy nie zostaje uwzględniony.

Nieuzasadniony jest także zarzut skargi kasacyjnej dotyczący naruszenia art. 23e ust. 1 i 2 ustawy w związku z art. 227, 229, 233 § 1 oraz 391 § 1 k.p.c. Zgodnie z art. 23e ust. 1 ustawy „nie wydaje się decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującej zaniechanie jej stosowania, jeżeli przed-

siębiorca zaprzestał stosowania praktyki, o której mowa w art. 23a”. Z przepisu tego wynika wprost, że główną przesłanką wydania decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającej jej zaniechanie jest „zaprzestanie stosowania” praktyki. Jak wynika to z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego w sprawach z zakresu ochrony konkurencji „ustalenie, od kiedy można mówić o zaprzestaniu stosowania praktyki ograniczającej konkurencję uzależnione jest od istoty praktyki i formy praktyki” (wyroki Sądu Najwyższego z 15 lipca 2009 r., III SK 34/08, niepublikowany; z 2 lipca 2009 r., III SK 10/09, niepublikowany oraz z 5 stycznia 2007 r., III SK 17/06, niepublikowany - i cytowane tam orzecznictwo). Orzecznictwo to znajduje bezpośrednie zastosowanie do spraw dotyczących zakazu praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, ponieważ przepisy ustawy dotyczące decyzji wydawanych w sprawach z zakresu ochrony konkurencji posługują się takimi samymi sformułowaniami, jak przepisy dotyczące decyzji wydawanych w sprawach praktyk antykonsumenckich. Zgodnie z powołanym powyżej stanowiskiem Sądu Najwyższego, „zaprzestanie stosowania praktyki” polega na zastosowaniu się przez przedsiębiorcę do dyspozycji przepisów, na naruszeniu których oparto zarzut bezprawności zachowania, zakwalifikowanego jako praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów. Sąd Apelacyjny trafnie przyjął, że w przypadku praktyk polegających na posługiwaniu się w obrocie wzorcami umownymi zawierającymi niedozwolone postanowienia umowne, bądź - jak w niniejszej sprawie - postanowienia sprzeczne z przepisami prawa chroniącymi konsumentów, o zaniechaniu praktyki można mówić jedynie wówczas, gdy uznane za bezprawne postanowienia wzorca przestaną wiązać konsumentów.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.

=====